

Sygn. akt: I C 1141/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Zawierciu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Rafał Jurczyk
Protokolant:	sekretarz sądowy Justyna Brewka

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2019 r. w Zawierciu

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W.

zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub uszczerbku na zdrowiu zasądzone na podst. art. 445 k.c.

- zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. na rzecz powoda M. J. kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19.02.2016r. do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- koszty procesu rozdziela stosunkowo między strony obciążając nimi powódkę i pozwanego po połowie, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1141/16

UZASADNIENIE

Powódka M. J. w pozwie z 27 lipca 2016r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. 8000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną szkodę osobową wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 19 lutego 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania powódka podała, że 18 grudnia 2015r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w następstwie którego doznała obrażeń ciała. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i w toku likwidacji szkody przyznał powódce kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zdaniem powódki przyznana przez pozwanego kwota zadośćuczynienia nie jest odpowiednia i adekwatna do szkody, jaką poniosła. Żądanie odsetek od 19 lutego 2016r. powódka uzasadniała wydaniem w tym dniu przez pozwanego decyzji o przyznaniu odszkodowania na jej rzecz.

Pozwany (...) S.A. V. (...)

w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności jako ubezpieczyciel sprawcy szkody w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z wypadkiem z dnia 18 grudnia 2015r. Podnosił, iż w jego ocenie wypłacona kwota zadośćuczynienia stanowi zupełną i całościową kompensację zaistniałej w wyniku zdarzenia z dnia 18 grudnia 2015r. szkody osobowej. Żądanie powódki w

niniejszej sprawie na kwotę 8000 zł z tytułu zadośćuczynienia jest zdaniem pozwanego wygórowane. Pozwany zwrócił uwagę na szczególnie istotny dla oceny niniejszego przypadku subiektywny charakter części dolegliwości, na które uskarżała się powódka w bezpośrednim następstwie zdarzenia. Podnosił, iż wszelkie urazy kręgosłupa w jego odcinku szyjnym i piersiowym, związane z wypadkami komunikacyjnymi, a cechujące się jedynie dolegliwościami bólowymi, bez złamań, czy też jakichkolwiek innych urazów kostno-szkieletowych lub rdzenia kręgowego, noszą znamiona nadwyrężeń mięśni przykręgosłupowych, a więc stanowią urazy lekkie z punktu widzenia medycznego, a ich diagnoza opiera się wyłącznie na oświadczeniach w zakresie subiektywnego poczucia krzywdy osoby poszkodowanej. Jedynie uraz w postaci złamania kręgu odcinka lędźwiowego kręgosłupa uznać należy zdaniem pozwanego za dolegliwość obiektywną poddającą się rzetelnej i jednoznacznej diagnozie i to ten uraz został przez pozwanego wzięty pod uwagę przy szacowaniu wysokości wypłaconego zadośćuczynienia.

W dalszym toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Rejonowy w Zawierciu ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 18 grudnia 2015 r. w Z. na ulicy (...) miało miejsce zdarzenie drogowe z udziałem kierujących pojazdami marki T. o numerze rejestracyjnym (...) i R. o numerze rejestracyjnym (...), gdzie kierująca pojazdem marki T. na skutek niezachowania bezpośredniej odległości między pojazdami doprowadziła do zderzenia pojazdów tylnego. Sprawczyni zdarzenia kierująca pojazdem marki T. posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) u strony pozwanej.

Dowód: akta szkody- notatka informacyjna Policji o zdarzeniu drogowym z 18.12.2015r. /k. 84 akt/, zeznania powódki M. J. /k. 154 akt/.

Bezpośrednio po zdarzeniu z 18 grudnia 2015 r. powódka M. J. nie odczuwała żadnych dolegliwości i udała się do pracy. Będąc już w pracy zaczęła odczuwać silne bóle w dolnym odcinku kręgosłupa i w odcinku szyjnym. W związku z odczuwanymi dolegliwościami bólowymi koleżanka odwiozła ją do Szpitala (...) w Z., gdzie rozpoznano u powódki po wykonaniu badań diagnostycznych skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa. Założono powódce kołnierz ortopedyczny. W tym samym dniu powódka została wypisana z zaleceniami dalszych kontroli w Poradni (...) Urazowej. Powódka leczyła się w Poradni Urazowo-Ortopedycznej w Z. w okresie od 21 grudnia 2015 r. do 6 maja 2016 r. W toku leczenia u powódki odnotowywano dolegliwości bólowe okolicy szyi oraz odcinka lędźwiowo-szyjnego kręgosłupa (zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego i ograniczenie jego funkcji statyczno-dynamicznej). Powódka odczuwała ból oraz drętwienie ręki prawej i prawej nogi. Powódka nosiła kołnierz ortopedyczny przez okres miesiąca. Przebywała na zwolnieniu lekarskim w okresie od 18 grudnia 2015r. do 9 maja 2016r. W okresach od 3 lutego do 11 marca 2016 r. oraz od 14 do 25 marca 2016 r. korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych. Obecnie u powódki w zakresie kręgosłupa szyjnego nie stwierdza się ograniczenia funkcji statyczno-dynamicznej; ruchomość czynna jest pełna, ruchy wykonywane są swobodnie, napięcie mięśni karku jest symetryczne, fizjologiczne. Obrażenie to wygoiło się bez trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powódka w wyniku wypadku komunikacyjnego z 18 grudnia 2015 r. doznała także urazu kręgosłupa lędźwiowego w postaci złamania płytki granicznej trzonu L5 u osobnika ze zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi przebiegającymi do czasu wypadku bezobjawowo. Złamanie to nie jest powodem dużych ograniczeń funkcji ruchowej jak i nasilonych dolegliwości bólowych u powódki. Do czasu wypadku u powódki nie występowały dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowego, prowadziła czynne życie, jeździła na rowerze i na snowboardzie. Uraz niejako ujawnił obecność innych niż pourazowe zmian w zakresie kręgosłupa lędźwiowego. Wykonane w marcu 2016 r. badanie TK kręgosłupa lędźwiowego ujawniło oprócz zmian pourazowych w postaci niewielkiego odłamu kostnego przednio-górnej krawędzi trzonu L5, obecność zmian dyskopatycznych na poziomach L3-S1 z dominowaniem na poziomie L4-5. W badaniu MR kręgosłupa lędźwiowego z 24 maja 2018r. opisano prawidłową wysokość trzonów kręgów, stwierdzono obecność zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych wielopoziomowych z odwodnieniem krążków międzykręgowych a na poziomie L4-5 zmiany w postaci pęknięcia pierścienia włóknistego tarczy międzykręgowej. W porównaniu do badania z 30 grudnia 2016r. stwierdzono niewielkie pogorszenie w postaci cech pęknięcia pierścienia włóknistego na

poziomie L4-5, co oznacza, że pęknięcie to powstało w okresie od pierwszego badania czyli od 30 grudnia 2016r. do badania 24 maja 2018r. W dniu 17 października 2018r.

w wykonanym u powódki badaniu ortopedycznym stwierdzono zaburzenia statyki kręgosłupa, spłyconą lordozę lędźwiową oraz zmniejszenie ruchomości czynnej kręgosłupa w zakresie zgięcia o połowę zakresu fizjologicznego, w zakresie skłonów do boków i ruchów skrętnych o 1/3 zakresu fizjologicznego. Nie występowały objawy w postaci zaburzeń czucia w kończynach dolnych, osłabienia siły mięśniowej kończyn dolnych i objawy podrażnienia korzeni lędźwiowych. Na obecny stan anatomiczno-czynnościowy kręgosłupa jak i występujące dolegliwości bólowe składają się po połowie zmiany powypadkowe w postaci przebitego złamania górnej płytki granicznej trzonu L5 i zmiany samoistne spowodowane zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi. Stan kręgosłupa lędźwiowego można ocenić zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 2002r. według pozycji 94 c na 10 % czyli 5 % za skutki wypadku i 5 % za zmiany samoistne.

Dowód: opinia sądowo-lekarska biegłego sądowego specjalisty chirurgii urazowej i ortopedii lek. med. E. M. oraz opinie uzupełniające /k. 159-161, 190-192, 216-217 akt/, dokumentacja medyczna powódki /k. 10-36, 117-139, 212-214 akt/, zeznania powódki M. J. /k. 154 akt/.

Pismem z 3 lutego 2016 r. powódka M. J. wystosowała do pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia w łącznej kwocie 10000 zł za doznaną szkodę osobową powstałą 18 grudnia 2015r. w następstwie kolizji spowodowanej przez kierującego pojazdem, który posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego wykupioną u pozwanego.

Dowód: zgłoszenie szkody i wezwanie do zapłaty zadośćuczynienia z 3.02.2016r. wraz z dowodem nadania /k. 37-39 akt/.

Pozwany (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. w odpowiedzi na wezwanie powódki decyzją z 19 lutego 2016r. uznał swoją odpowiedzialność co do zasady za zdarzenie z 18 grudnia 2015r. i przyznał powódce zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i obrażenia ciała w kwocie 2000 zł.

Dowód: decyzja pozwanego z 19.02.2016r. /k. 40 akt/.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie wskazanej wyżej dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił również w oparciu o dowód z zeznań powódki, którym Sąd przyznał w części walor wiarygodności, w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym co do okoliczności dotyczących faktu zaistnienia wypadku z 18 grudnia 2015r. i jego przebiegu, doznanych w jego wyniku obrażeń ciała oraz przebiegu leczenia i rehabilitacji. Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań powódki co do wskazywanych przez nią okoliczności dotyczących nasilonych dolegliwości bólowych i dużych problemów z poruszaniem się związanych z doznany urazem odcinka kręgosłupa lędźwiowego. Okoliczności te nie zostały potwierdzone przez biegłą sądową w wydanej opinii, która stwierdziła, iż uraz ten nie jest przyczyną tak dużych ograniczeń funkcji ruchowej jak i tak nasilonych dolegliwości bólowych, jak wskazuje powódka.

Podstawę ustalenia stanu faktycznego w zakresie stanu zdrowia powódki stały się także opinie biegłej sądowej z zakresu z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. Opinie te zostały sporządzone w oparciu o akta sprawy, z wykorzystaniem i po szczegółowej analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej powódki oraz w oparciu o osobiste badanie powódki. Cechowały się rzetelnością i fachowością oraz logicznością i jasnością wniosków, które zostały uzasadnione przez biegłą w sposób prawidłowy i przekonujący. Należy podnieść, że zostały sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu dziedziny medycyny, będącej przedmiotem jej specjalności i biegłą w sposób wyczerpujący udzieliła odpowiedzi na pytania Sądu. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała twierdzeń zawartych w opiniach. W konsekwencji opinie te stanowią pełnowartościowy dowód w niniejszej sprawie i podstawę ustalenia stanu faktycznego.

Sąd pominął w dowody świadczące o kosztach związanych z zakupem leków jako nie mających znaczenia dla rozpoznawania sprawy, skoro powódka nie dochodziła odszkodowania.

Sąd Rejonowy w Zawierciu zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie była w niniejszym postępowaniu sporna. Na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za zaistniałą szkodę osobową i przyznał powódce kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sporna pomiędzy stronami była jedynie kwota należnego powódce zadośćuczynienia.

Podstawą roszczenia powoda jest art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym (art. 444 k.c.), sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zgodnie z drugim ze wskazanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Z analizy art. 445 § 1 k.c. w nawiązaniu do art. 444 k.c. wynika, iż chodzi tu o krzywdę – szkodę niemajątkową – ujmowaną, jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi). Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna, ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy. Dlatego też ustawodawca wyraźnie zastrzegł, że ma to być odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia. Jest to rekompensata za całą krzywdę i przyznaje się ją jednorazowo. Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter nieodkreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z 28.08.2001r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Zadośćuczynienie winno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 3.11.1994r., III APr 43/94, OSA 1995/5/41, LEX nr 23784).

Mając na uwadze rodzaj doznanych przez powódkę M. J. urazów w wyniku zdarzenia z 18 grudnia 2015r. (urazy kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego) i ich następstwa (ograniczenie ruchowe, konieczność stosowania gorsetu), czas trwania procesu leczenia przez okres prawie pół roku, co wiązało się z korzystaniem w tym czasie ze zwolnienia lekarskiego, który został zakończony oraz koniecznością rehabilitacji, ból oraz uciążliwości z tym związane, brak trwałych następstw zdarzenia (całkowite wygojenie się obrażeń w zakresie kręgosłupa szyjnego), jak również mając na uwadze cierpienia psychiczne powódki (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi, z rozstrojem zdrowia czy wyłączeniem z normalnego życia), w ocenie Sądu kwota 6000 zł jest kwotą odpowiednią tytułem należnego jej zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Skoro powódce wypłacono 2000 zł to uzasadnionym jest

obecnie zasądzenie kwoty 4000 zł. Ponadto zwrócić należy uwagę, iż co prawda powódka doznała w wyniku zdarzenia również urazu kręgosłupa lędźwiowego ze zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi, jednakże, jak wynika z opinii biegłej sądowej, wskazane zmiany w zakresie kręgosłupa lędźwiowego nie stanowią zmian pourazowych. Ich obecność ujawniła się w następstwie zdarzenia z 18 grudnia 2015r., do czasu wypadku przebiegały one bezobjawowo, a zatem w ocenie Sądu nie można przyjąć, aby pozostawały one w związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem z 18 grudnia 2015r. Wszystkie powyższe okoliczności przemawiają, w ocenie Sądu, za uznaniem, iż żądane przez powódkę zadośćuczynienie w wysokości 8000 zł jest zbyt wysokie. Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zdaniem Sądu określona wyżej kwota zadośćuczynienia 6000 zł jest utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, a jednocześnie spełnia swą kompensacyjną funkcję i jest adekwatna do stopnia odniesionych obrażeń u powódki, nie prowadzi do nieuzasadnionego wzbogacenia pokrzywdzonej. Stąd oddalono powództwo w pozostałym zakresie co do kwoty 4000 zł. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., uwzględniając w tym zakresie zasadne żądanie pozwu. Skoro pozwany w dniu 19 lutego 2016r. uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił powódce kwotę 2000 zł tytułem zadośćuczynienia to oznacza to, że zajął ostateczne stanowisko co do wysokości należnej powódce kwoty. Orzeczenie Sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia (art. 445 § 1 k.c.) ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.) (tak m.in. SN w wyroku z 22.02.2007 r., I CSK 433/06).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. i art. 100 zd. 1 k.p.c. rozdzielając je stosunkowo między strony. Skoro powódka wygrała w połowie, w takim samym stosunku obciążono nimi powódkę i pozwanego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.